

„Háború és Béke” Magyarföldön

„A tatárok országában két temető van. Az egyikben hantolják el a kánokat, vezéreket, és az összes jelentős személyeket, bárhol érje őket a halál. A másikban azokat a nemes urakat helyezik el, akiket Magyarországon öltek meg. Ott ugyanis sokan lelték halálukat.” (Plano Carpíni úti jelentése 1247-ből).

Nagyapám körzeti orvos volt. Egy kedves, Csorna környéki faluban, Bágyogszováton élt, visszahúzódó természetű, festőművész nagymamámmal. Meseszerű nyarakat töltöttünk náluk nővéremmel. Úgy 1972 táján ötödikes lehettem, amikor történelemkönyvemben, egy gőzmozdony izgalmas képe alatt, a következő mondatra lettem figyelmes: „Kérdezzétek meg nagyapátokat, az öreg kommunistát, hogyan is volt az annak idején!” No, ennek fele sem tréfa, gondoltam magamban, és szaladtam megmutatni a felhívást. A szöveget látván szegény nagyapám füle olyan vörös lett, mint a sült kakascomb, majd így szólt: „Tudod, hogy volt, kis unokám? Mindenhogy volt, csak úgy nem, ahogy ezek mondják!” Egy másik történet Párizst érinti. A nyolcvanas évek vége felé – amikor a szocialista rendszer rendíthetetlen internacionalistái már a nyugati globalista szekta hívőivé kezdtek válni – turista-csoportommal, valamely Notre-Dame melletti étteremben étkeztünk. Amint megtudta a pincér, hogy Magyarországról jöttünk, széles mosollyal megnyugtató bennünket, hogy ő is marxista. Ennek hatására kötelességemnek éreztem hasonlóan kedvesen biztosítani afelől, hogy a magam részéről meggyőződéses anti-marxista vagyok, és ugyanez vonatkozik a családom, a baráti köröm, sőt hazám nagyobbik részére is, Istennek legyen hála.

Azóta is igazságtalannak érzem és felborzolja kedélyállapotomat, ha az oroszokat összekeverik a Szovjetunióval, az iszlám szakralitást, a globalisták gerjesztette, létünket fenyegető bevándorlóözönnel, az Újszövetség talaján álló kereszténységet az áljósággal és az önfeladással, a Triannonnal sújtott magyarságot a '19-es rémuralommal vagy a Rákosi-rendszerrel és kapcsolt részeivel. Azonban a legszörnyűbb talán, amikor az emberiség üdve érdekében milliók öletnek meg a Közel-Keleten, közben krokodilkönnyek patakanak Nyugaton, az itteni őslakosság legelembibb érdekeivel szembehelyezkedve. A lényeg, mindenkit jöttmentté tenni, kitépni saját anyaföldjéből, nemi, vallási önazonosságából. Aztán a keletkezett úrt előregyártott, művi elköteleződésekkel és a kábulás „szabadságával” pótolni, a

kiszolgáltatottságot kiteljesíteni. Mindebből nyilvánvaló, hogy talán soha nem volt időszerűbb, hogy felvegyük a küzdelmet a túlcsoordult, ál-szellemi, szivárványszínekben nyomuló elvilágiasítás ellen, valamint hogy éltetni törekedjünk történelmi emlékezetünket (vö.: Szent X. Pius pápa: „Antimodernista eskü”). Nemcsak a fáradt és unalmas liberalizmus erőltetése „kortárs”, hanem a jövőt tételező friss, erőteljes többközpontú világrend eszmeiségének antiglobalizmusa is az (vö.: Rétvári Bence: Köldök nélkül).

A mongol tankönyvekben az általunk tatárjárásnak ismert jelenség állítólag magyarjárásként szerepel, amennyiben szerintük igazából mi állítottuk meg annak az Arany Hordának a harcossait, akik addig úgy hatoltak át igen erős népeken, mint kés a vajban. A leírások alapján töprengésre készítő hasonlóságokat találhatunk a Napóleon elleni nagy orosz honvédő háború lefolyásával. A franciák rendkívül erős, a fél világot felvonultató hadsereggel támadnak. Borogyinónál vereséggel felérő győzelmet aratnak. Mindkét félnél óriásira duzzad az áldozatok száma. Az események hatására Kutuzov tábornok, a felperzselt föld és gerillaháború eszközához nyúl, amit – állítólag először – az al-dunai szkíták alkalmaznak I. Dareiosz ellen, amikor is nyolcvanezer perzsa marad holtan az ellenséges földön. Az oroszok hatalmas áldozatokat hoznak. A Cár kiűrtteti Moszkvát. A francia császár tehetetlen dühében céltalan rombolásba kezd, felgyújtja a csodás épületekkel ékes várost. A termés pusztul, a munkára fogható lakosság sehol, közeleg a tél, éhezés tör ki. Végül valamely halaszthatatlan – részben valós – elfoglaltságok ürügyén, a nyugati összhadak, komoly veszteségekkel, megtörtén távoznak. Lev Tolsztoj gróf regényéből Szergej Bondarcsuk készített egy csodálatos, hatórás filmet.

A világverő, turáni-szkíta-hun gyökerű mongol uralkodó, Dzsingisz kán (1155–1227) sem tűnik annak a vérben úszó, műveletlen valakinek, mint amilyennek a nyugati elbeszélő mód – Attila turáni-szkíta-hun nagykirályhoz hasonlóan – előszeretettel ábrázolja. Híres „Öt ujj” elmélete a pusztai íjlesztő lovas népek vallási türelmének szép példája. Legendás postaszolgálat rendkívüli gyorsasággal, elképesztő távolságokat hidal át. Hatalmas birodalmának működtetése lehetetlen volna világszínvonalú hivatalnoki kar vagy kimagaslóan szervezett titkosszolgálat nélkül. Tisztjei, hadserege a világ legjobbjai közé tartoznak, mind a katonai erények, a felkészültség vagy a felszereltség tekintetében. Az egyistenhívő turáni-szkíta-hun hagyomány talaján, a konfuciánus eszmék mentén építi fel Eurázsiai Birodalmát, ami a Családok-Nemzetségek-Népek-Birodalom piramidális felépítésén alapszik, mely az őszakrális Világkirály eszmény tiszteletére utal.

Nyilvánvalóan nem véletlen, hogy Szent János „Jelenések könyvében” az „Apokalipszis lo-

vasai” közül az Aranykort a Lovasíjász, a *Brahmin* alakja testesíti meg, amit aláhúznánk. Az Ezüstkort a Kardos lovas, a *Ksátria*. A Bronzkort a Mérleg lovas, a *Vaisja*. A Sötétkort pedig Halál lovas, a *Sudra*, kinek uralmát azonban igazából a hierarchián kívüli fordítottság elv alapján működő árnyékhatalom tételezi [vö.: Albrecht (Ajtósi) Dürer: „Az „Apokalipszis lovasai” című fametszetével. Az Apokalipszis jelentése: az Igazság pillanata, amikor lehull a lepel].

Többek között Krisztus is és az Ő magyar arca – a Szent Korona – is Világkirály jelkép, aki közvetít Ég és Föld között. Eme szakrális kultusz legősibb formája, nagy valószínűséggel, az Eurázsia szívében található – a régmúlt-régmúltjának, talán az emberi Kezdeteknek a magasságából és mélységéből fennmaradó – kirgizisztáni hegy-piramis tiszteletben ismerhető fel, amely aztán szétsugárzódott a japán Fuji-, a mezopotámiai-kínai-közép-amerikai városias zikkurat-, illetve az egyiptomi Amon-Ré-kultuszba. Ennek megfelelően az Arany Horda jelentése tulajdonképpen a Nap Harcosai, a Kék Hordáé pedig az Ég Harcosai (vö.: Nyikolaj Trubeckoj: „Dzsingisz kán hagyatéka.”).

A Mongol Birodalomban az előmenetelt főleg az érdemek befolyásolják, és ha valaki – akár bármely előkelő származású is – nem teljesíti kötelességét, hamar alulról szagolhatja az ibolyát. Azonban a nagy uralkodó nemcsak félelmet tud kelteni, hanem alattvalói megbecsülését is ki tudja vívni magának: „Azt kívánom megvalósítani, hogy az Örökkévaló Kék Ég alattit ismét egy családdá tegyem és békét teremtsék a világon.” (Dzsingisz kán: „A bölcsesség kulcsa”). Talán nem is kell említenünk, hogy itt nyilvánvalóan szó sincs valamely pacifista farizeizmuson, illetve „hasznos idiotizmuson” alapuló – ahogy Aradi Dániel barátom fogalmazta: „Gomböntő globalizmusról” (vö.: Henrik Ibsen: „Peer Gynt”) –, mindent természetellenesen egybemoldni vágyó utópiáról: „Ádám: Mi eszme az, mely a széles világot egygyé olvasztja?” (Madách Imre: „Az ember tragédiája”, „Phalanster szín”).

Dzsingisz kán keleten meghódítja Kínát (!), szövetségbe kényszeríti a szegről-végről rokon közép-ázsiai türk és iráni népeket, majd Nyugat felé nyomul. 1223-ban, a Kalka-folyó mentén kiváló hadvezére, Szűbőtej Bátor legyőzi az egyesült orosz és – a Kötöny kán vezette – kun harcosok túlerőben lévő csapatait. Fia, Ögödej kán (1185–1241) megszilárdítja apja hódításait, és továbbiakat eszközöl. 1236-ban Batura (1204–1255) bízza a további nyugati terjeszkedést, aki a volgai bolgárok legyőzésével megkezdi az Arany Horda kialakítását.

Érdekes alakja a kornak az angol származású londoni Róbert, mongol kémfőnök. Részt vesz a Magna Charta küzdelmeiben, majd János királynak a követe Közél-Keleten, mely megbízatás révén állítólag megakadályozza, hogy az uralkodó az iszlámot tegye államvallássá Albionban. A

szentföldi Akko városában már mint a Templomos Lovagrend tagja tartózkodik. Baráti viszonyba kerül II. András királyunk (1176–1235), Tamás egri érsek vezette keresztes lovagjaival – melynek révén valószínűleg hozzájárul az Aranybulla eszmei előkészítéséhez – és jól megtanul magyarul. Nem tudván azonban uralkodni játékszenvedélyén, a Rend méltatlan viselkedése miatt „kopaszra nyíratja, a vezeklők daróc ruhájába és lószőr gallérjába öltözteti”, majd száműzi. A tévelygő, ám művelt és tapasztalt nemes – ügynökök közvetítése révén – Dzsingisz kán szolgálatába áll, aki alkalmazza a kancellárián. Végül Batu kán kémfőnökévé növi ki magát. Julianus barát találkozik vele a mongol udvarban, és egy általa magyarított levéllel veszi hazafelé az irányt. Londoni Róbert részt vesz a Kárpát-medencei hadjáratban. Hamis levéllel próbálja munkára csalogatni a rejtőzködő lakosságot. Sorsa 1242 júniusában éri utol. Nyolc mongol tisztjarsával éppen a nyugati határszélen fürkészik, amikor óvatlanul Civakodó Frigyes osztrák herceg karjaiba fut. Bécsújhelyen rövid úton kivégzik, „testét az kutyák elé, az árokba vetik”.

Még 1236-ban, Batu öccse és vezére, Berke kán (1209–1266) – az első mongol vezető, aki felveszi az iszlámot – ismét térdre kényszeríti a nyugtalankodó (kipcsak-kazah) kunokat, majd tizenötezer serdülő ifjút ad el közülük rabszolgának Egyiptomba, nem utolsósorban azért, hogy borsot törjön versenytársa, a Perzsiát uraló nesztoriánus keresztény mongol vezér, Hülegü kán (1218–1265) orra alá. A terv kalandos módon tulajdonképpen beválik. Később ezek a fiatalemberek képezik ugyanis a Közél-Kelet fenegyerekeinek, a mamlúkoknak (egyiptomi janicsárok) a túlnyomó többségét. Közülük emelkedik ki Bajbarsz (1223–1277), a nagy mamlúk szultán, a keresztesek réme, a hatalmas, bevehetetlennek vélt erődítmény, Krak des Chevaliers elfoglalója. Ő az, akinek 1260-ban, Ajn Dzsalút-nál (Góliát forrásnál) sikerül megállítani Hülegü seeregét, ahol a kán hú hadvezére, Kitbuga is holtan maradt a csatamezőn. Hírhedt történet, ahogy két évvel korábban, a rettegett perzsa uralkodó – keresztes, valamint grúz és örmény szövetségesek segítségével – felkoncolja a jelentős szellemi központ, Bagdad városának teljes lakosságát. Emberfejhegyek magasodnak a füstölgő romok között. A rivális Berke kán három muszlim tömege (harmincezer harcosa) is jelen van a megszárlásnál. Szívük mélyén valószínűleg ekkor erősödhet meg az érzés, hogy nem igazán akaróznak majd teljes erőbedobással küzdeni kunmamlúk testvéreik ellen, Ajn-Dzsalútnál. A csata után a dühöngő Hülegü kán megöleti három vezetőjüket, ami miatt háború tör ki közte és az Arany Horda között. A mamlúkok egyiptomi uralma egészen a napóleoni hadjáratig tart. Ebben a zaklatott térben és időben él Anatóliában két híres török szúfi, a rendalapító-költő Dzsálál

ad-Dín Rúmí (1207–1273), valamint Junus Emre (1240–1321), mely utóbbi megzenésített dalai magyar nyelven is elérhetőek, Kobzos Kiss Tamás és Erdal Salikoglu tolmácsolásában.

Batu kán 1237-ben feldúlja Rjazanyt és Szuzdalt. Három évre rá a földdel teszi egyenlővé az orosz nép bölcsőjének számító – harcoskereskedő svéd varég vikingek alapította – mítikus Kijevet. (Tehát az sem fedti a valóságot, hogy ne volnának képesek jelentősebb várat elfoglalni.). Ettől kezdve az orosz fejedelemségek évszázadokra a mongol-tatár Arany Horda adófizetőivé válnak, holott nem éppen erőtlenekek. A novgorodiak például a híres Néva melletti csatában, 1240-ben legyőzik a svédeket, majd két évre rá, a Csúd-tavi ütközetben a német lovagrendet, a hős Alexander Nyevszkij fejedelem vezetésével. Ezen utóbbi küzdelemnek állít emléket Eisenstein, méltán neves filmjével a „Jégmezők lovagja”-val.

Az Arany Horda számára azonban a gazdag, ám kemény falatnak ígérkező Magyarország az egyik legáhíttabb fogás. Többek között erre utal az éveken átívelő, sűrű, ám viszonzatlan levelezés, a drága és szerteágazó kémtevékenység. A régi, kipróbált hadvezér, Szűbőtej Bátor aprólékos gonddal tervezi meg a három irányból történő felvonulást. 1241 tavaszán, a hódoltatott népek segédcsapataival (például a különösen kegyetlennek bizonyuló ugor mordvinokkal, de harcba kényszerített oroszokkal és kunokkal is) kiegészített mongol vezetésű tatár sereg rázúdul Magyarországra. Azonban itt, nem várt, rettentese kutyaszorítóba kerülnek.

Az örökösödési viszálykodást kerüendő, IV. Bélát (1206–1270) bölcsen, már 14 éves korában megkoronázzák, de ténylegesen ereje teljében, 1235-ben kerül trónra. A hagyományos Kárpát-medencei kihívásokkal kell szembenéznie. A fennkölt eszmékbe csomagolt, telhetetlen nyugati mohóságból fakadó, lankadatlan ármánykodás, „ügyes eszközökkel” vagy erőszakkal. Pénzügyi uzsora-globalizmus. A keleti virtus és hataloméhség kezelése. Édesapja, az istenfélő, eredeti módon gondolkodó, ám ábrándozásra is hajlamos II. András által talán túlzott jóindulattal adományozott földbirtokok révén megtollasodott főurak (oligarchák), a felemelkedőben lévő középosztály, valamint a szabad paraszti rétegek és a jobbság erejének igába fogása az ország érdekében. Mindez, eleinte természetesen nehézségekbe ütközik. A bizalmatlanság légköre a király és a főnemesség között egészen a tatár betörésig fennáll. Eme bizonytalankodás a veszély megítélése kapcsán, bizonyos szempontból érthető, hiszen Magyarország a legnagyobb erejű, leggazdagabb európai hatalmak közé számít. Mindazonáltal IV. Béla, előrelátó módon, többször próbálkozik a nyugati tényezőknél, a védekezéshez való hozzájárulás érdekében, de a szokásos üres szóvirágoknál és hatalmi ármánykodásnál egyebet nem kap. Holott a félig német

származású magyar uralkodó nyilvánvalóan komolyan veszi a római kereszténység védelmező pajzsának szerepét.

Közvetlenül a csata előtt egy megsemmisített tatár előőrs tagjai között sok kun harcost azonosítanak be. Emiatt Budán, a zaklatott lakosság, a jelentős erővel hazánkba menekült Kötöny fejedelmet és kíséretét – elég szerencsétlen módon – kémnek nézi és Csák Ugrin érsek vezetésével, ott helyben felkoncolja. A vezérüket vesztett, megrettent kun csapatok dühöngve távoznak az országból (itt több tízezer harcosról van szó).

Bár a magyar seregnek pusztán egy része vonul fel, de a mongoloknál is késve érkeznek be bizonyos hadtestek, így nagyjából kiegyenlített erők, úgy ötven-ötvenezer ember csap össze. Hadaink fő erőssége a küzdelem honvédelmi jellege, ami kiváló helytállást eredményez. Mindez kiegészül a kor legkiválóbb és leghatékonyabb katonáinak számító lovagság nagy számával, akiknek egy része a keleti harcmódot jól ismerő, szentföldi tapasztalatokkal felvérteződött magyar, olasz és francia harcosokat felsorakoztató, osztályon felülien felszerelt templomosokból áll. Utóképesnek bizonyulnak a tömegesen jelen lévő, több sorba rendeződő, képzett számszeríjászok is, főleg a hídfő körül kialakult vérfürdőben, ahol a mongolok elit egységei is nagyon súlyos veszteségeket szenvednek. Még maga Batu kán is majdnem ott hagyja a fogát. Úgy harminc személyi testőre és azok kapitánya körülötte képzett testpajzsként esnek el az ádáz viaskodásban. Végül a kor csúcstechnikáját képviselő – kínai mesterek által kezelt – kőkatapultokkal sikerül nagy nehezen áttörniük. A magyar tábor bekeríteni, a mesterséges akadályokat leküzdeni szintén csak óriási áldozatok árán lehet, nem beszélve a Sajó-folyón történő átkelésről, mely igen sok nem várt nehézség megoldását igényli, és nagyon körülményesen – tutajok segítségével – megy végbe, hiszen minden gázlót jelentős számú számszeríjász őriz. A teljes mongol hadsereg, minden tartalék, az utolsó emberig, kénytelen bevetésre kerül. Az ütközetben elesik többek között Csák Ugrin kalocsai érsek, halálosan megsebesül a hídfő körüli csata hőse, Kálmán királyi herceg, IV. Béla öccse. A kor harcművészeinek számító templomos lovagok túlnyomó része, Rambald de Carumb nagymesterrel az élen, szintén életáldozatot hoz. Az utolsó pillanatokban, a nagyszerű Tomaj Dénes, a besenyő származású nádor, ruhát vált a királylyal. Halálos kitörése a fényes testőrdandár élen, még a sokat látott ellenfelet is lenyűgözi. Uralkodókat és az ország ellenállásának megszervezéséhez nélkülözhetetlen vezetőket, az életüket hátrédként csapatostul feláldozó vitézeink találékonnyan az északi hegyek felé menekítik, így azok elkerülik üldözőiket, akik főleg Buda irányában keresik őket.

Mint említettük, a muhi csata kapcsán a mongol történetírás phürroszi győzelemről ír,

nagyon kemény, elhúzódó küzdelemmel, mindkét oldalon rettenetes veszteségekkel, ami oly mértékű volt, hogy Batu kán komolyan elgondolkodott a hadjárat felfüggesztéséről. Megcsapant erejével a továbbiakban hozzávetőlegesen százhatvan várat, erődített kolostort képtelen elfoglalni. Többek között talpon marad Fehérvár, Esztergom, Veszprém, Tihany, Győr, Pannonhalma, Moson, Sopron, Vasvár, Újhely, Zala, Léka, Pozsony, Nyitra, Komárom, Fülek. Télen hatalmas éhezés tör ki. A mongol-tatórok számára létfontosságú lovakat a házak zsúpfedelével kénytelenek etetni, amelyek így megmérgeződve halomra pusztulnak. A legyengült katonák között járvány üti fel a fejét. Ráadásul a kegyetlenkedések miatt felpaprikázott lakosság nem szűnő támadásai egy perc nyugtot sem hagynak, és tovább tizedelik az inváziós sereget. Mindezek alapján érthető, hogy a kánválasztás hírére viharos gyorsasággal menekülnek ki az országból.

Az egész Kárpát-medencét harangzúgás tölti be. A megkönnyebbült emberek csapatostul tódulnak a hálaadó szentmisére, és önfeledten ünneplik a Turul nemzettség Árpád-házának sarját, a győzedelmes IV. Béla királyt és az ország hőseit. Mikor láthatunk ezekről az eseményekről, felesleges tréfálkozástól mentes, magasztos, ezzel együtt hiteles filmet?

A megroppantott Batu nem tudja érvényesíteni akaratát a nagykanválasztó Kurultájon, így halálos ellenlábasa, Gűjük kerül hatalomra. Később utódlási harcokba bonyolódva visszavonul fővárosába – a mai Asztrahántól úgy százhusz km-re fekvő –, abban az időben hatalmasnak számító, hetvenötezer lakosúra becsült, Saraiba. A továbbiakban megelégszik uralmának megszilárdításával, a hódoltatott népek adójának beszedésével, és a kereskedelmi utak biztosításával. Élete alkonyán népe „Szajin kán”-ként, „Jó kán”-ként emlegeti.

A mongol-tatárjárás küzdelmei során Magyarország nyilvánvalóan jelentős, ám kiheverhető – mértéktartó történelmi vélemények szerint – tíz-tizenöt százalék körüli emberáldozatot hoz a haza oltárán, ami igazából nem haladja meg az akkori Európában sajnálatosan szinte menetrendszerűen jelentkező járványok áldozatainak arányát. Ez a veszteség, ebben a korban tehát nem szokatlan, nem kiheverhetetlen és nem veti fel a jelentős mérvű idegen betelepítés igényét. Mindezt alátámasztja, hogy később, még Mátyás király idejében is, a lakosság túlnyomó többsége magyar származású a Kárpát-medencében. Az arányok megváltozását igazából a XVI. századi „Jagellók” – valójában az augsburgi Fugger bankháznak elkötelezett globalista árnyékhatalmi csoportok – évtizedeken átívelő, romlott, gátlástalan, szétziláló uralma készíti elő. Majd a XVII. századi Savoyai Jenő-féle „dicsőséges felszabadítás” nyugati zsoldosainak elhúzódó, gyilkos rombolása, mértéktelen fosz-

toztatása, valamint a XVIII. századi kuruc harcot kísérő, módszeres Habsburg magyarirtás – és az ezt kísérő tudatos idegen betelepítések – hatásai teljesítik ki.

Minden ellenkező híresztelés ellenére a törököknek valójában egyáltalán nem érdeke az adófizető keresztény lakosság ritkítása. Uralmukhoz köthető például a világhírűvé vált XVI–XVII. századi magyar kertkultúra kivirágzása is, mely jelenség némileg ellentmond az imamalomszerűen emlegetett, meg nem szűnő pusztítás mítoszának. Nem beszélve arról, hogy – török vazalusként – Bocskai István és Bethlen Gábor akkor teremti meg Erdély aranykorát, amikor a Habsburg megszállás alatt élő magyar végvári vitézek rongyokban járnak és éheznek. II. Rákóczi Ferenc egyik Kiáltványa nem véletlenül említi a következőket: „Az meg okmányokkal igazolható, hogy az osztrákok évenkénti zsarolásai, az ottománoknak fél évszázad alatt teljesített szolgáltatásokat is bőségesen elérik.”

A mongolok vezette tatárok ellen viselt, csak eposzi jelzőkkel illehető, sikeres, össznemzeti honvédő háborút követően, az állítólagosan tönkrement, földbedöngölt, elpusztított, nem létező Magyarország és annak megsemmisített harcosai, könnyedén kiverik a zavarosban halászó, észér, orvtámadó Civakodó Frigyet nyugati területeinkről, majd perdöntő erővel kapcsolódunk be az elhúzódónak bizonyuló osztrák örökösödési háborúba. Pár évtizeddel később, IV. Kun László királyunk (1262–1290), a morvamezei Dürnkruznál, ötvenhatezres magyar és tizenötezer kun (kisebb részt jász, besenyő és tatár) vitézzel, tehát több mint hetvenezres sereggel vonul fel, mellyel el is dönti a sorsdöntő csatát a Habsburgok irányába, akik aztán mindezt, az elkövetkezendő évszázadok során kamatostul meg is „hálálják” nekünk.

A félelmes, tekintélyt parancsoló magyarországi tapasztalatok nyomán igencsak tovább nő a turáni-székita-hun-magyar Turul dinasztia Árpád-házi királyainak, IV. Bélának, valamint fiának (társuralkodójának, majd utódjának), V. Istvánnak (1239–1272), a világszép Kun Erzsébet leendő férjének a tisztelete a mongol-tatárok szemében! Nemcsak a keresztény perzsa uralkodó, Hülegü kán, a nagy Kubilaj kán testvére, keresi fel szövetségkötés szándékú házassági ajánlattal IV. Bélát, hanem ellenlábasa, a Kárpát-medencei harcokból ismert Batu utód – az Arany Horda, valamint a kínai Selyemút egy részének ellenőrzéséből megtollasodott Kék Horda uralkodója – Berke kán is felveti ugyanezt, mely kezdeményezés IV. Sándor pápa kifejezett ellenkezése által hiúsul meg.

Legközelebbi komoly támadást csak több mint negyven évvel később, az eurázsiai Mongol Birodalom nyugati részeinek urává lett Nogaj kán kockáztat meg hazánk ellen – összefogva Talabuga kánnal, Batu hosszú emlékezetű död-

unokájával –, de ez a kezdeményezés is katasztrofálisnak bizonyul számukra. 1285-ben, jelentékeny, mintegy negyvenezeres seregüket csapataink Felvidéken megroppantják, Pest mellett – a Budaváron tartózkodó királyné, Anjou Izabella szeme láttára – legyőzik, majd Erdélyben, Torockónál végképp szétzilálják: „*Talabuga is csak gyalog, felesége pedig valami rossz gebén tudott csak kivergődni Magyarországból*”. Ráadásul úgy mutatja föl hazánk ezt a nagyszerű teljesítményt, hogy közben a „baráti” nyugati tényezők mindent elkövetnek, hogy viszályt szítsanak az országban. Félig kun származású királyunk ugyanis nyíltan vallja, hogy a turáni-szkíta-hunmagyar egyistenhitű szakrális hagyomány fővonala és az újszövetségi tanítások között korántsem lényegi, hanem sokkal inkább formai különbség van. Máig kevés nagyobb vétek van ennél a felismerésnél, hajaj! Ennek megfelelően, különféle ürügyekkel, III. Miklós pápa – az idegenszívű Lodomér esztergomi érsekkel szövetkezve – kiátkozást léptet életbe, és keresztes hadjáratot tervez hazánk ellen. Érdekesség, hogy Dante az „Isteni színjátékban” – a rémálomszerű reneszánsz elvilágiasodást (modernizmust) megelőlegező – a szimónia (szellemi természetű egyházi javakkal történő nyereszkesedés) vétkéért III. Miklós pápát, megtisztulás céljából, a Pokol nyolcadik körében helyezi el.

Végül IV. Lászlót, 28 évesen – „homályba vesző” megbízók – felbérelt kunokkal öletik meg, akiket aztán Mizse nádor és uralkodónk első számú kun ágyasának, Éduának bátyja, Miklós, rövid úton elkapnak és lovakkal szétszaggattatnak. Van olyan vélemény, miszerint ez a végtelenül aljas királygyilkosság felfogásában hasonlít ahhoz az elvhez, amivel a II. János Pál pápa elleni merényletnél találkoztunk. A verebek azt csiripelik, hogy a bolgár titkoszolgálat bízta meg – „Wall Street” sugallta szovjet kezdeményezésre – a török jobboldali, muszlim merénylőt. Bogár László talán azt mondaná erre, hogy: „*Barátaim! Ez nem összeesküvés-elmélet, hanem maga az összeesküvés!*”

Kézai (Keszzi) Simon Mester valószínűleg Dunakeszi szülöttje. Művének címe – „Gesta Hungarorum” – a III. Béla (1148–1196) idején tevékenykedő Anonymus Mester tiszteletére utal. Mint IV. Kun László szerzetes-írnoka, a királyi levéltár is kutatható számára. Könyve, a „*Hunor és Magor*” ősrégénkkel indít, és a turáni-szkíta-hunmagyar származásbéli folytonosság mellett tesz hitet. Mint írja, Isten az igazság rögzítésének szándékával vezeti kezét.

1262-ben Kubilaj (1214–1294) lesz a nagykan. Hódításait csak a Kamikaze (Isteni Szél) képes megállítani, amikor több hajóhadát hatalmas viharok semmisítik meg japán partjainál. Kína császáráként főképpen Konfuciusz elvei alapján kormányozza hatalmas birodalmát (vö.: Marco Polo emlékiratai), aminek magasrendű voltát Tőkei Ferenc a következőképpen ragadja meg:

„*A konfuciánus állameszmény patriarchális családok állammá szervezett hálózata, azaz egy hatalmas patriarchális család.*”

Az utolsó nagy eurázsiai mongol-tatár világhódító, Tímur Lenk (Tamerlán vagy Sánta Tímúr; 1336–1405) Szamarkand körzetének szülötte. Birodalmának kiterjedése Nagy Sándoréhoz mérhető. Közép-ázsiai, főleg türk katonáival Ankaránál, nagy taktikai küzdelem után tönkreveri I. Bajazid oszmán-török szultánt, a nikápolyi győzöt. Egyik hírhedt intézkedése, hogy Damaszkusz valamennyi kézművesét áttelepíti Szamarkandba. Fontos megemlíteni, hogy fellépését követően már nem hallani a kaukázusi Kis-Magyarországról, amelynek lakossága, még a IX. századi népmozgások következtében szakad le a nagyobb anyatömről, bár a kapcsolat sokáig fennmarad közöttünk. Valószínűleg felveszik az iszlámot, és beolvadnak a környező rokon népekbe, például az oszétek, cserkeszek és avarok közé. Mindazonáltal, hozzávetőlegesen száz évvel Timur Lenk előtt – Grúziával egyetemben örmény befolyás alá kerülve – még püspökökért folyamodnak a pápához, melyről dokumentumokat őriznek a vatikáni levéltárban. A szamarkandi győző, amilyen messze földön regett, párját ritkítóan kegyetlen harcos, olyan neves stratégia és annyira jónak tartott vezető békeidőkben. Többek között a művészetek, különösen a költészet nagy pártfogójaként él tovább hívei szívében.

Tomovics Marianna: Szabadság határokkal
(vegyes technika, 70 x 60 cm, 2012)